

Era un dia tarda enllà; el sol, atrevit, s'entafurava entre el brançatge i fullam de les alzines frondoses i penetrava fins l'últim racó d'una de les moltes balmes que abunden a la contrada, en altres temps habitades per famílies humanes, protegides per rústecs murs, avui enrunats.

Per uns moments, oblidant la vida real, la meua imaginació es traslladà en aquells temps remots; i mirant a un racó molt fumat, em semblava llucar-hi un avi atiant els troncs al foc, mentre remanava l'olla de les farinetes, de les quals al vespre en soparia tota la família. Vora el foc, també l'àvia filant el cànem per teixir les teles vastes amb què es vestien i s'abrigaven. En un relleix de la roca, un farsell d'herbes medicinals, únic remei en les seves malalties i tropells; en un altre foradet de la fumada balma un

tros d'esca o teia ben torrada i el foguer o pedra foguera per poder revifar el foc quan s'apagava. En un racó de la rudimentària estança, els atuells rústecs indispensables per els usos domèstics. En un altre departament, darrera una paret tosca, el jas de palla on tota la família podia dormir, i en els dies i nits crus de l'hivern poder-se aixoplugar dels temporals i freds. Tot un confort.

A poca distància, damunt d'unes roques molsoses i allargassades, uns marrecs descalços i mig despullats, però amb uns ulls espurnejants com els dels esquiroles eixerits, corrien enjogassats l'un darrera l'altre, amunt i avall, mancats de joguines, però curulls d'alegria i natural satisfacció. Un tros enllà, unes cabres seguides dels seus cabrits que en veure la vesprada a prop, s'acostaven a la bal-

ma que els servia d'aixopluc per passar la nit. També una truja voltada dels seus porcells furgava la fullaraca buscant si encara hi quedava algun aglà per acabar d'omplir el budell.

Un xic enllà de la solana, els hereus, forçuts i colrats per el sol, esbotzaven la margera i amb còdols grossos feien paret, i així, a poc a poc construïen l'escalada de les feixes per poder sembrar els mestalls i les xeixes que els havien de donar el pa moreno, principal aliment per la família.

Quan vaig alçar els ulls, el sol ja s'havia amagat darrera la serralada de ponent. Era hora de tornar a casa. Tot havia estat un somni. Són tantes les vegades que la natura ens convida a somniar!

J. Sanglas

COL·LABORACIONS

CARNER: FIDEL, MALGRAT TOTS

El passat febrer s'han complert els cent anys del naixement de Josep Carner i Puig-oriol, el gran poeta de Catalunya. S'han dit moltes coses d'ell i se'n diran moltes

més encara. Precisament jo no sóc pas la persona més adequada per a dir-ne gaires, car si bé el meu personal gust estètic m'ha fet llegir i rellegir la seva poesia i la seva

prosa, m'ha mancat temps i serenitat per a saborejar-les a pler i xopar-ne suficientment la meua vida. Cosa que certament és necessària per a poder-ne escriure amb una mica de profit.